

31-12-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – এজন পিতাৰ সৈতে সঁচা প্ৰেম থাকিলে পিতাই তোমালোকক নিজৰ সৈতে ঘৰলৈ লৈ যাব,
সকলো পাপৰ পৰা মুক্ত কৰি দিব, স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তুলিব”**

***প্ৰশ্ন :-** নিজেই নিজক আনন্দিত কৰি ৰাখিবৰ বাবে কোনটো মুখ্য ধাৰণাৰ দৰকাৰ?

***উত্তৰ :-** নিজে নিজৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰিব জানিলেহে আনন্দিত হৈ থাকিব পাৰিবা। কোনো বস্তুৰ প্ৰতি যাতে আসক্তি নাথাকে। দুখন ৰুটি খাবলৈ পালা, বচ হৈ গ’ল – এনেকুৱা অনাসক্ত বৃত্তিৰ ধাৰণা হ’লে তেতিয়াহে হৰ্ষিত হৈ থাকিব পাৰিবা। জ্ঞানৰ মনন কৰি নিজকে হৰ্ষিত কৰি ৰাখা। তোমালোক কৰ্মযোগী হোৱা, কৰ্ম কৰোতে, ঘৰৰ কাম-কাজ কৰোতে, ভোজন আদি খাওঁতেও পিতাক স্মৰণ কৰা। স্বদৰ্শন চক্ৰ বুদ্ধিত ঘূৰি থাকিব লাগে তেতিয়া বহুত আনন্দিত হৈ থাকিবা।

***গীত :-** তেওঁ আমাৰ পৰা বিচ্ছেদ নহ’ব.....(ন ৰহ হমচে জুদা হ’ঙ্গে....)

ওঁম্ শান্তি। মৰমৰ সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। এইয়া হৈছে সন্তানসকলৰ বা আত্মাসকলৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ প্ৰতি থকা আত্মিক প্ৰেম। এই আত্মিক প্ৰেম কেৱল তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলৰহে হয়। তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। কিন্তু যেতিয়া কোৱা হয় আত্মাই পৰমাত্মা, তেতিয়া আত্মাই কাৰ প্ৰতি প্ৰেম ৰাখিব? সন্তানসকলৰ পিতাৰ সৈতে প্ৰেম গঢ়ি উঠে। পিতাৰ পিতাৰ সৈতে প্ৰেম নহয়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি আত্মাসকলে নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে প্ৰেম গঢ়ি তুলিছো। এই প্ৰেমেই তোমালোকক লগত লৈ যায়। তোমালোকে আত্মিক প্ৰেম পিতাৰ সৈতে গঢ়া, সেইবাবে কষ্টও সহ্য কৰিবলগীয়া হয়। গোটেই দুনিয়া, ঘৰৰ পৰিয়াল সকলো শত্ৰু হৈ পৰে।

সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে যে পতিত-পাৱনী গঙ্গা নহয়। মনুষ্যই পবিত্ৰ হোৱাৰ ইচ্ছাৰে গংগা যমুনাৰ পাৰত; হৰিদ্বাৰ, কাশী আদিত গৈ অৱস্থান কৰেগৈ। এই দুয়োখন ঠাই হৈছে মুখ্য। কয় - হে পতিত-পাৱনী গঙ্গা। এতিয়া সেই গঙ্গাইটো নুশুনে। শুনোতা কেৱল এজন পতিত পাৱন পিতাহে। এতিয়া তোমালোক সেই পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা। পিতাই শুনাই আছে তোমালোক কেনেকৈ পতিতৰ পৰা পাৱন হ’বা? পানীৰ গঙ্গাই জানো কয় - মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। পিতাই কয় - মই প্ৰতিজ্ঞা কৰাওঁ যদি তোমালোকে মোক পিতাক স্মৰণ কৰা তেন্তে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ’ব। গেৰাণ্টি দিয়ে, গঙ্গাইটো গেৰাণ্টি দিব নোৱাৰে। যেনেকৈ মনুষ্যই বছৰে বছৰে ৰাৱণক জ্বলাই আহিছে কিন্তু ৰাৱণ নমৰেই, তেনেকৈ গঙ্গাত স্নানো জন্ম-জন্মান্তৰে কৰিয়েই আহিছে কিন্তু কোনো পতিতৰ পৰা পাৱন কোনো নহয়। আকৌ বাৰে বাৰে স্নান কৰিবলৈ গৈ থাকে। এবাৰ পাৱন যদি হ’লেই তেন্তে আকৌ কিয় স্নান কৰিবলৈ যায়? কিমান যে মেলা হৈ থাকে। ইয়াক কোনো আত্মা-পৰমাত্মাৰ সংগম বুলি কোৱা নহ’ব। ভক্তিমাৰ্গৰ মেলাবোৰত ভিৰ হয়। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ লগত বুদ্ধি যোগ লগোৱা। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল এতিয়া প্ৰেমিকা হ’লো। শৰীৰৰ দ্বাৰা আত্মায়ে ভগৱানক স্মৰণ কৰে। পিতাই কয় ময়ো এই শৰীৰৰ দ্বাৰা তোমালোকক পঢ়াই আছো, সেই কাৰণে সদায় পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। বাবা বুলি ক’লে নিশ্চয় স্বৰ্গ স্মৃতিলৈ আহিব আৰু নিজৰ মুক্তিধাম ঘৰো স্মৃতিলৈ আহিব। মুক্তিক নিবাৰ্ণধাম বুলিও কোৱা হয়।

এইয়া হৈছে সাকারী দুনিয়া। যেতিয়ালৈ আত্মাসকল ইয়ালৈ নাহে তেন্তে সাকারী দুনিয়া কেনেকৈ বৃদ্ধি হ'ব? আত্মাসকল নিৰাকারী দুনিয়াৰ পৰা আত্মা আহে। মনুষ্য সৃষ্টি বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। কিছুমানে ভাবে স্বাভিকভাবে বাঢ়ি থাকে। তোমালোকে জানা আত্মাসকল ইয়ালৈ আহে, বৃদ্ধি হৈ থাকে। সন্তানসকলে বুজি পালে যে — চুইট হোম হৈছে শান্তি ধাম। বহুলোকে শান্তি পচন্দ কৰে। তোমালোকে জানা যে শান্তিধাম হৈছে আমাৰ চুইট গড ফাদাৰলি হোম (মিঠা ঈশ্বৰীয় পিতাৰ ঘৰ)। ভাৰতবাসী বিলাতৰ পৰা ঘূৰি আহিলে কয় - আমি আমাৰ চুইট হোম ভাৰতলৈ যাওঁ। য'ত জন্ম হয় সেইখন দেশ মৰমৰ হয়। কয় - আমাক চুইট হোম ভাৰতলৈ লৈ ব'লা। আছা, ধৰিলোৱা মৃত্যু হৈ গ'ল, আত্মাতো গুছি গ'ল। তেতিয়া শৰীৰটো ইয়ালৈ লৈ আহি অন্তিম সংস্কাৰ কৰে। ভাবে যে ভাৰতৰ মাটি ভাৰততে মিলি যাব লাগে। নেহেৰুৱে মৃত্যু হোৱাত চোৱা তেওঁৰ অস্থি ক'লৈ ক'লৈ লৈ গ'ল। খেতি পথাৰত পেলোৱা হ'ল। ভাবে খেতি ভাল হ'ব। কিন্তু সকলো বস্তুৱে যিমানহে মূল্য নাথাকক পুৰণাতো নিশ্চয় হ'বই। কিমান কষ্ট সহ্য কৰি আছে! পিতাৰ পৰিচয় নাই। তোমালোকে পিতাক জানি উঠি পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰী লৈ আছা। গতিকে অন্তৰে বিচাৰে মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় সকলকো স্বৰ্গবাসী কৰি তোলোঁ। কাৰোবাক যদি কোৱা যে স্বৰ্গবাসী হোৱা তেতিয়া ক'ব - তুমি মোক মাৰিবলৈ বিচাৰিছা নেকি! তোমালোক সন্তানসকলে জানা - শ্রীমতৰ আধাৰত আমি শ্ৰেষ্ঠ স্বৰ্গবাসী হৈ আছো। দেহী-অভিমানী হোৱাত বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। বাৰে বাৰে দেহ-অভিমানত আহি পিতাক পাহৰি যোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্মুখত বহি আছা। জানা যে আমি নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ওচৰলৈ আহিছো। বাবাই কয় - আগেয়ে কেতিয়াবা লগ পাইছিলানে? তেতিয়া তৎক্ষণাৎ কয় - হয় বাবা, 5000 বছৰৰ আগতে। এয়া তোমালোকৰ গুপ্ত কথা। এয়া আন কোনেও নকল কৰিব নোৱাৰে। যদিও কৃষ্ণৰ বেশ ধাৰণ কৰে, কয় যে মই স্বৰ্গ স্থাপনা কৰিবলৈ আহিছো। কিন্তু এইটো কথা যে 5000 বছৰৰ আগতেও স্বৰ্গ স্থাপনা কৰা হৈছিল - এয়া ক'ব নোৱাৰে। তোমালোকেহে কোৱা - বাবা 5000 বছৰৰ আগেয়ে আমি আপোনাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছিলো। আপুনি ৰাজযোগ শিকাইছিল। এই আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰাই কয়। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰি পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। ইয়াত সৰ্বব্যাপিৰ কথাতো নাই। এইটোও নুবুজে যে ব্ৰহ্মা নিশ্চয় সাকাৰত হোৱা উচিত, যাৰ দ্বাৰা পৰমপিতা পৰমাত্মাই সৃষ্টি ৰচিব।

পতিত-পাৱন পিতা আহি আগৰ দৰেই দেৱী-দেৱতা পাৱন কৰি তোলে। পিতাই হৈছে স্বৰ্গ ৰচয়িতা। তেন্তে স্বৰ্গত নিশ্চয় মনুষ্যৰ দৰকাৰ। বাবা আহি তোমালোকক স্বৰ্গৰ দুৱাৰৰ বিষয়ে শুনায়। তোমালোক চেষ্টা কৰা যে নৰকবাসীক স্বৰ্গবাসী কৰি তোলো। কোনোবা ডাঙৰ লোকক যদি চিধাচিধি দিয়া যে আপুনি নৰকবাসী হয়, তেন্তে তেওঁ কিমান বিতুষ্ট হৈ যাব। এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি নৰকৰ পৰা ওলাই স্বৰ্গলৈ গৈ আছো। আমি এতিয়া সংগমবাসী। আমি আত্মাসকল এতিয়া গৈ আছো - এই শৰীৰ এৰি বাবাৰ সৈতে, বাবাৰ ঘৰলৈ। এইয়া হৈছে তোমালোকৰ আত্মিক যাত্ৰা। বাবাৰ স্মৃতিত থাকিব লাগে। এইটো বুজি পোৱা যে এই শৰীৰ যেতিয়ালৈ থাকিব তেতিয়ালৈ এই যাত্ৰা চলি থাকিব। কৰ্মও কৰিব লাগিব। ভোজন খোৱা, পাণ কৰা, ৰান্ধা। যিমান সময় পোৱা পিতাক নিশ্চয় স্মৰণ কৰিব লাগে। কাৰ্যালয়ত বহি থাকোতে যদি দেখা যে আজৰি পাইছা তেন্তে বাবাক স্মৃতিত বহি যোৱা। ইয়াৰ পৰা বহুত উপাৰ্জন হ'ব। ৰেলত ভ্ৰমণ কৰিলে কোনো কাম নাথাকে। বহিলৈ বাবাক স্মৰণ কৰি থাকা। আমি এতিয়া বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। বাবা পৰমধামৰ পৰা আমাক নিবলৈ আহিছে। অচ্ছা, গধূলি ঘৰত ভোজন ৰন্ধাৰ সময়তো ইজনে-সিজনক সোঁৱৰাই দিয়া - আহা আমি আমাৰ বাবাৰ স্মৃতিত বহোঁ। ইজনে-সিজনক জ্ঞানৰ পইণ্টো শুনোৱা। আমি স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হওঁ। বাবাই কয় - তোমালোক লাইট হাউচো হোৱা, মাৰ্গ-দৰ্শন কৰা। উঠোতে, বহোঁতে, চলোতে তোমালোক লাইট হাউচ হোৱা। এটা চকুত মুক্তি আৰু আনটো চকুত জীৱন মুক্তি। স্বৰ্গ ইয়াত আছিল। এতিয়া নাই।

এতিয়াটো নৰক। বাবাই পুনৰ স্বৰ্গ স্থাপনা কৰি আছে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক সুন্দৰ ফুল কৰি তোলোঁ। পুনৰ তোমালোক গৈ মহাৰাণী, পটৰাণী হ'বগৈ। খদ্দৰৰ ৰাণী (নিম্ন খাপৰ) হ'ব নালাগে। তোমালোক 16 কলা সম্পন্ন হ'ব লাগে, 14 কলাৰ নহয়। শ্ৰীকৃষ্ণ 16 কলাৰ আছিল। তোমালোক কন্যাসকলে কিমান ব্ৰত-নিয়ম আদি ৰাখিছিল। 7 দিনলৈ পানী নোখোৱাকৈ আছিল, কিমান কষ্ট কৰিছিল! কিন্তু কৃষ্ণপুৰীলৈ যাব নোৱাৰিলা। এতিয়া তোমালোকে কৃষ্ণপুৰী স্বৰ্গলৈ বাস্তৱ ৰূপত যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছ। কৃষ্ণক দ্বাপৰলৈ লৈ যোৱা বাবে স্বৰ্গৰ বিষয়ে কোনেও নাজানে। বাস্তৱত 7 দিনৰ অৰ্থ কি, সেয়া তোমালোকে এতিয়া জানা। পিতাৰ অবিহনে অন্য কাকোৱে স্মৰণ কৰিব নালাগে। বাকী নিৰ্জল আদিৰ কোনো কথা নাই। বাবাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক বাবাৰ ওচৰলৈ গুছি যাব। পিতাই পুনৰ স্বৰ্গলৈ পঠিয়াই দিব। ব্ৰত-নিয়ম পালন কৰি তোমালোক কিমান দিন ভোকত মৰিবা ! জন্মই জন্মই কিমান পৰিশ্ৰম কৰা! প্ৰাপ্তি একোৱে হোৱা নাই। এতিয়া তোমালোকক সেইবোৰৰ পৰা মুক্ত কৰি সংগতি মাৰ্গলৈ লৈ যাওঁ। তোমালোকে কোৱা - বাবা, কল্পৰ আগতেও আপোনাৰ সৈতে মিলিত হৈছিলো স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। পিতাই কয় - খোজে প্ৰতি ৰায় লৈ থাকা। সকলো হিচাব-নিকাচৰ বিষয়ে সোধ। বাবাই ৰায় দিব থাকিব। তোমালোকে নিজৰ পেচাগত কাম-কাজো কৰি থাকা। তথাপিও বাবাই ৰায় দি থাকিব। যেতিয়া দেখিব - এওঁ নিজৰ ধান্দাত বেছিকে সোমাই পৰিছে তেতিয়া বাবাই ৰায় দিব। কিয় ইমানকৈ মগজ খটুৱাই আছ। কিমান দিন তুমি জীয়াই থাকিবা। পেটেতো এখন বা দুখন ৰুটি বিচাৰে। সেইখিনিৰে দুখীয়া জনো চলিব পাৰে চহকী জনো চলিব পাৰে। চহকীসকলে ভালদৰে খায় আকৌ বেমাৰীও হয়। "ভিল" (এটা নিম্ন শ্ৰেণীৰ জাতি) সকলক চোৱা কিমান মজবুত হৈ থাকে! তেওঁলোকে খাইনো কি? কিমান কাম কৰে! নিজৰ জুপুৰীত তেওঁলোক সুখী হৈ থাকে। এতিয়া তোমালোকে এই সময়ত সকলো আশা ত্যাগ কৰি দিয়া উচিত। দুখন ৰুটি পালা, পেট ভৰিল, বচ, পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। তোমালোক হৈছা আত্মিক সন্তান, পৰমপিতা পৰমাত্মা প্ৰেমিকৰ প্ৰেমিকা হৈছ। যিমনে বাবাক স্মৰণ কৰিবা সিমনে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব আৰু যাক স্মৰণ কৰা তেওঁৰ সৈতে মিলিত হ'বগৈ। কোনোবাই আকৌ বিচাৰে সাক্ষাৎকাৰ হওঁক, এইটো হওঁক। বাবাই কয় - ঘৰত বহিও তোমালোকৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব পাৰে। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বৈকুণ্ঠৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ব, কৃষ্ণপুৰী দেখিবলৈ পাব। ইয়াতটো তোমালোকক বাবাই বৈকুণ্ঠৰ মালিক কৰি তোলে। কেৱল সাক্ষাৎকাৰৰ কথা নহয়। মোক স্মৰণ কৰা কিয়নো মই আহিছো তোমালোকক লৈ যাবলৈ। শিৱবাবাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তেৱেঁই কৃষ্ণপুৰীৰ মালিক কৰি তোলোঁতা। কৃষ্ণইতো মালিক কৰি তুলিব নোৱাৰে। শিৱ বাবাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বৈকুণ্ঠৰ বাদশ্বাহী প্ৰাপ্ত হয়। এতিয়া তেওঁ পৰমধামৰ পৰা আহিছে। নিশ্চয় আহিছিল, সেইবাবেতো স্মাৰক মন্দিৰ আদি সজা হৈছে। শিৱৰ মন্দিৰ আছে। শিৱ জয়ন্তীও পালন কৰা হয় নহয় জানো। কিন্তু তেওঁ ভাৰতলৈ কেনেকৈ আহে সেয়া কোনেও নাজানে। কৃষ্ণৰতো শৰীৰত নাহে। কৃষ্ণ সত্যযুগতহে থাকে। শিৱৰ বহুত ডাঙৰ মন্দিৰ আছে। কৃষ্ণৰ ইমান ডাঙৰ মন্দিৰ নাই। সোমনাথ মন্দিৰ কিমান ডাঙৰ! কৃষ্ণৰ মন্দিৰত ৰাধা-কৃষ্ণৰ বহুত অলংকাৰ দেখুৱায়। শিৱ মন্দিৰত কেতিয়াও অলংকাৰ দেখিবলৈ নোপোৱা। এতিয়া সেই শিৱবাবাতো ডাঙৰ মহল আদিত নাথাকে। শ্ৰীকৃষ্ণহে থাকে। বাবাই কয় - মইতো মহল আদিত নাথাকোৱেই। কিন্তু ভক্তি মাৰ্গত কিমান ডাঙৰ সু-সজ্জিত হীৰা মুকুতাৰ মন্দিৰ সাজিছে! যিয়ে শিৱবাবাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পায় তেওঁলোকে তেওঁৰ ইমান ডাঙৰ মন্দিৰ সজাইছে। স্মাৰক হিচাপে কিমান ডাঙৰ মন্দিৰ সাজিছে! তেন্তে তেওঁ নিজে কিমান চহকী হ'ব! বহুত ভাল মন্দিৰ সজাইছে। বোম্বাই (মুম্বাই)ৰ বাবুৰিনাথত শিৱৰ মন্দিৰ আছে। মাধৱ মাৰ্গত লক্ষী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ আছে। পিতাই কয় - মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক কৰি তোলে। তেন্তে ভক্তি মাৰ্গত তোমালোকে কিমান বিশাল মন্দিৰ সজোৱা আৰু এতিয়া চোৱা মই কেনেকুৱা জুপুৰীত বহি আছো! তোমালোকৰো নাম প্ৰসিদ্ধ হ'ব লাগে।

তোমালোকে জানা যে আমাৰ আকৌ মন্দিৰ সজা হ'ব। আমাৰ পিতা শিৱৰো বহুত মন্দিৰ আছে, চমৎকাৰ হয়। যিজনে সোমনাথৰ মন্দিৰ সজাইছিল তেওঁ কিমান চহকী হ'ব! এতিয়াটো কিমান গুপ্ত হওঁ। কোনেও নাজানে। তোমালোকে জানি গ'লা কেনেকৈ শিৱবাবাৰ মন্দিৰ সাজিব লাগিব। ভক্তি মার্গত আহিম। মম্মা-বাবা যি প্ৰথম নম্বৰত পূজ্য হয়, বৈকুণ্ঠৰ মালিক হয়, পুনৰ প্ৰথমতে পূজাৰী হৈ মন্দিৰো তেওঁলোকেই সাজিব লাগে। গতিকে অন্তৰৰে নক'ব জানো - আমি়েই পূজাৰী হৈ মন্দিৰ সাজিমগৈ। এনেকুৱা কথাবিলাক মন্ত্ৰন কৰি থাকিলে এই পুৰণি দুনিয়া পাহৰি যাব। পৰস্পৰ এনেকুৱা কথা পাতিব লাগে তেতিয়া তোমালোক বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব। নিজৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰা।

পৰম আত্মাই বহি তোমালোক আত্মাসকলক প্ৰবোধ দি আছে। এই জ্ঞানেৰে হৰ্ষিত কৰি তোলে। তোমালোকে কোৱা - আমি কল্পৰ পিছত আকৌ আহিছোঁ। অনেকবাৰ পিতাৰ সৈতে মিলিত হৈছোঁ। উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিছোঁ। পৰস্পৰ এনেকুৱা কথা পাতিব লাগে। আকৌ তোমালোক কৰ্মযোগীও হোৱা। লাগিলে ঘৰত ভোজন আদি ৰান্ধা, আনন্দিত হৈ থাকিব। তোমালোকে ৪৪ জন্মৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল জানা। আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছো পুনৰ দেৱতা হৈ ৰাজ্য কৰিম। পূজাৰীৰৰ পৰা পূজ্য হ'মগৈ। আকৌ মহল আদি সাজিম। নিজৰ বুৰঞ্জী-ভূগোলৰ কথা শুনাই থাকা। আমাৰ বুৰঞ্জী-ভূগোলে কেনেকৈ চক্ৰ লগায় - তাকেই স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি কোৱা হয়। তোমালোক তিনিও লোকৰ বিষয়ে জানোতা। তোমালোকৰ জ্ঞানৰ চক্ষু মুকলি হ'ল। এই চক্ৰ স্মৃতিলৈ আনিলে তোমালোক বহুত আনন্দিত হোৱা উচিত। পিতাও আনন্দিত হৈ থাকে। এতিয়া তোমালোক সেৱাত উপস্থিত আছা। ভক্তি মার্গত পুনৰ তোমালোক সেৱাধাৰীসকলৰ মন্দিৰ সজোৱা হ'ব। এতিয়া মই তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱাৰ বাবে আহিছোঁ। তোমালোকক স্বৰ্গৰ সম্পূৰ্ণ উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছোঁ। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব, সেই অনুসৰি মালিক হ'বগৈ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) চলোঁতে-ফুৰোতে "লাইট হাউচ" হৈ সকলোকে মার্গ-দৰ্শন কৰাব লাগে। সকলো আশা ত্যাগ কৰি এজন পিতাৰ স্মৃতি থাকিব লাগে।
- (2) জ্ঞানৰ কথাহে মন্ত্ৰন কৰিব লাগে। নিজেই নিজৰ লগত বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

***বৰদান:-** শ্ৰেষ্ঠ স্বমানৰ আসনত স্থিত হৈ সকলোকে সন্মান দিওঁতা সকলোৰে মাননীয় হোৱা

সদায় নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্বমানত স্থিত হৈ, নম্ৰ হৈ সকলোকে সন্মান দি যোৱা, এই দিয়াটোৱে লোৱা হৈ যাব। সন্মান দিয়া অৰ্থাৎ সেই আত্মাক উৎসাহ-উদ্বীপনাত আনি আগবঢ়াই দিয়া। সদায় স্বমানত থাকিলে সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বতঃ হৈ যাব। স্বমানৰ বাবে বিশ্বই সন্মান দিব আৰু সকলোৰে দ্বাৰা শ্ৰেষ্ঠ মান পোৱাৰ পাত্ৰ, মাননীয় হৈ যাব।

***শ্লোগান:-** যি সকলোকে সন্মান দিয়ে তেওঁৰ ৰেকৰ্ড স্বতঃ ঠিক হৈ যায়।

ওঁম্ শান্তি!!
